

Η γνωριμία αυτών των δύο παιδιών μπροστά στο συρματοπλέγμα μας πέρασε πολλά μηνύματα και μας δημιούργησε πολλά συναισθήματα.

Αρχικά με τη φιλία των δύο παιδιών. Παρά τις διαφορές τους, ήταν ίσοι και η φιλία τους δε γνώριζε τη διαφορετική θρησκεία ή εθνότητα. Τα παιδιά βλέπουν τον κόσμο από μια διαφορετική οπτική γωνία με αγνότητα και αγάπη, ανεπηρέαστα από τα μίσση και την έχθρα των μεγαλύτερών τους. Επιπρόσθετα, όσο μικρά και αν είναι τα παιδιά δε διστάζουν και αντιμετωπίζουν ακόμα και τις πιο δύσκολες καταστάσεις με γενναιότητα και ειλικρίνεια. Τα παιδιά είναι πάντα τίμια και δε δειλιάζουν να απολογηθούν και να ζητήσουν συγγνώμη, αν χρειαστεί. Από την άλλη πλευρά, βλέπουμε τον δάσκαλο ως παιδαγωγό να χάνει τον στόχο του και να παρέχει γνώσεις στα παιδιά με σκοπό να τα φανατίσει σύμφωνα με τις συνθήκες της εξουσίας που επικρατούσαν εκείνα τα χρόνια.

Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο ένιωσα πρώτα από όλα στεναχώρια γιατί τα γεγονότα ήταν φρικτά, καθώς χιλιάδες κόσμος κακοποιούνταν και σκοτώνονταν με τον χειρότερο τρόπο, χωρίς δισταγμό ή έστω ενοχή από την πλευρά των ισχυρών για τον τρόπο που τους μεταχειρίζονταν. Επιπλέον ένιωσα αδικία, γιατί συνέβαινε κάτι εντελώς παράλογο και βάρβαρο. Ένα ακόμα συναίσθημα που μου δημιουργήθηκε ήταν ο θυμός προς όλους τους στρατιώτες που φέρονταν με βαρβαρότητα ακόμη και στα μικρά παιδιά. Πέρα, όμως, από τους στρατιώτες ένιωσα θυμό και για όλους όσους προσπαθούσαν να φανατίσουν τα παιδιά από μικρές ηλικίες.

Όμως μέσα σε όλα αυτά τα γεγονότα υπήρχε και το συναίσθημα της ελπίδας, καθώς διαπίστωσα ότι υπήρχαν ακόμα άνθρωποι που ήταν εντελώς αρνητικοί και απόλυτοι με τέτοιου είδους καταστάσεις και κυρίως αυτοί ήταν τα παιδιά.

Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο ένιωσα και έμαθα πολλά πράγματα για την αντιμετώπιση των Εβραίων από τους Γερμανούς και εύχομαι ποτέ να μην ξανασυμβούν τέτοια γεγονότα.

Όλγα Μουτζούρη